Ny hytte – Sct. Clemens Gruppe (beskrivelse af hytten)

Historien

Den eksisterende spejderhytte ved Parkboulevarden 67 i Randers, som huser Sct. Clemens spejdergruppe, er gammel og slidt. Hytten består af barakker, fra da man byggede Storebæltsbroen, og har i de senere år krævet store vedligeholdelses opgave med blandt andet udskiftning af facade og tag. Hytten er dog efterhånden i en sådan stand, at hverken vedligehold eller renovation giver mening. Hytten har i mange år været en god base for mange generationer af spejderen, men den har tjent sin værdi hjem.

Derfor er arbejdet omkring realisering af en ny hytte, sat i gang. I først omgang har der været samtaler med Randers Kommunes team plan og team byg, for at få afklaring omkring, hvad der ville være muligt på grunden. Her har meldingen været, at der ville kunne gives tilladelse til en ny hytte af samme størrelse og volumen, samt mulighed for mindre sekundære bebyggelser.

Visionen/den inspirerende streg

Den eksisterende hytte er, uden at træde nogen over tæerne, ikke nogen perle at se på. Den indeholder overordnet de funktioner som spejdergruppen har brug for, men uden at være prangende på pladsen.

Derfor har den arkitektoniske vision fra starten af også været at skabe et byggeri, som skiller sig ud, men som spejderne samtidig kan spejle sig i, og noget de ”kender til”. Visionen blev derfor at finde relevante temaer for en spejder, hvor de helt overordnede er udeliv og sammenhold.

Den æstetiske linje blev derfor at tage udgangspunkt i en shelter. Shelteren repræsentere på mange måder spejderlivet, hvor shelterpladser ofte bliver brugt som et samlingssted, hvor aktiviteter udspringer fra, venskaber dannes, og de rolige aftenstunder med samling omkring lejerbålet. Et rum i naturen, som på mange måder er kernen af det at være spejder.

Hyttens udtryk

Hytten er i sit udtryk en forstørret shelter. Den klassiske shelter er blevet oversat til en egentlig bygning, hvor de karakteristiske elementer er gjort større og tilpasset de funktioner, som en moderne spejderhytte skal kunne rumme.

Hyttens hovedform er enkel og genkendelig. Et stort asymetrisk saddeltag spænder over den centrale del af huset og giver bygningen den samme klare og beskyttende form, som man kender fra en shelter. Taget trækkes ud over facaderne og danner et tydeligt udhæng, som både giver læ og skygge, men samtidig skaber en overgang mellem inde og ude. Det er netop i

dette mellemrum, at meget af spejderlivet foregår – med støvlerne på, med grej omkring sig og med aktiviteter, der ikke nødvendigvis stopper, bare fordi man går indenfor.

Mod syd åbner hytten sig mere op mod udearealerne. Her er facaden beklædt med træ og forsynet med store åbninger, som giver en tæt kontakt mellem hyttens fællesarealer og det grønne omkring bygningen. De synlige trækonstruktioner under udhænget er med til at understrege shelterreferencen og giver facaden et mere uformelt og håndværksmæssigt udtryk.

Den centrale del af hytten er udført i tegl. Teglen giver bygningen tyngde og robusthed og skaber samtidig en kontrast til de lettere træfacader. Hvor træet peger mod naturen og shelteren, peger teglen mod det mere permanente – en bygning, der skal kunne holde til mange års brug, mudrede støvler, spejderaktiviteter og mange generationer af spejdere.

Bygningen er derfor sammensat af få og genkendelige materialer. Træ, tegl og tagpap danner den overordnede materialepalet. Materialerne er valgt, så de både passer naturligt ind i de grønne omgivelser og samtidig giver hytten sit eget tydelige udtryk. Det er ikke ønsket at skabe en prangende bygning, men en bygning med karakter, som spejderne kan tage ejerskab over.

Det brune aluminium omkring tagkanter, vinduer og døre tilfører bygningen et mere legende element og binder de forskellige dele af hytten sammen med god sammenhæng til den overordnede farve pallette. Sammen med spejdergruppens logo på gavlen bliver det et visuelt kendetegn for huset og giver det en identitet, som er mere personlig end den eksisterende hytte.

På den måde bliver shelteren ikke kun et arkitektonisk billede, men selve tanken bag hytten. **Det handler om at skabe en bygning, der føles som et sted midt i naturen – også når man er indenfor.** En enkel, robust og uformel bygning, hvor grænsen mellem inde og ude er flydende, og hvor arkitekturen understøtter det fællesskab og det friluftsliv, som er kernen i Sct. Clemens Gruppe.

Hyttens indre – fællesskabet i centrum

Hyttens indretning tager udgangspunkt i en central akse, hvor fællesrummet udgør bygningens hjerte. Det er her, spejderne samles, aktiviteterne begynder, og dagens oplevelser deles. Rummet er tænkt som hyttens naturlige samlingspunkt – et sted, der kan rumme både de store fælles arrangementer og de mere uformelle stunder, hvor spejderne mødes på tværs af alder og enheder.

Fra fællesrummet er der adgang til hyttens forskellige enhedslokaler, så hver spejderenhed får sit eget sted. Lokalerne giver mulighed for fordybelse, planlægning og aktiviteter i mindre grupper, samtidig med at de har en tæt forbindelse til det fælles liv i hytten. På den måde får spejderne både deres eget rum og en naturlig tilknytning til det større fællesskab.

Fællesrummet er samtidig tænkt som en moderne fortolkning af shelterens åbne rum. De store dobbeltdøre skaber mulighed for at åbne rummet op mod de udvendige arealer og lade inde og ude smelte sammen. Når dørene står åbne, opstår en stor åbning, der trækker naturen og udelivet helt ind i hytten og imiterer shelterens åbne front. På den måde bliver forbindelsen mellem inde og ude ikke blot et spørgsmål om adgang, men en aktiv del af hyttens arkitektoniske idé. Rummet kan skifte karakter alt efter årstid, vejr og aktivitet – fra et lukket samlingssted på kolde dage til et åbent rum, hvor spejderlivet flyder frit mellem bygningen og omgivelserne.

Som et naturligt omdrejningspunkt i fællesrummet placeres pejsen. For en spejdergruppe er ilden mere end blot en varmekilde; den er et samlingspunkt, der knytter an til spejderlivets traditioner og de mange timer omkring bålet. Pejsen bringer denne stemning ind i hytten og skaber et naturligt sted at samles, fortælle historier og finde ro efter en dag med aktiviteter. Den bliver dermed et symbolsk og fysisk centrum i fællesrummet – en indendørs fortolkning af lejrbålet, som forbinder hyttens liv indenfor med det udeliv, der foregår udenfor.

Det centrale fællesrum fungerer således som et samlende bindeled mellem hyttens funktioner. Herfra er der adgang til de enkelte lokaler, køkkenet og de øvrige nødvendige faciliteter. Planløsningen er enkel og overskuelig, så det er let at orientere sig i huset, og så de forskellige funktioner kan bruges hver for sig eller indgå i en større sammenhæng.

Køkkenet er placeret i direkte forbindelse med fællesrummet og er tænkt som mere end et traditionelt arbejdsrum. Med mulighed for at åbne op mod fællesrummet kan køkkenet blive en integreret del af de fælles aktiviteter, hvor madlavning, måltider og samvær smelter sammen. Samtidig er der direkte adgang fra køkkenet til bålhytten udenfor. Det skaber en naturlig forbindelse mellem madlavningen inde og ude, hvor køkkenbordet og bålet bliver to dele af den samme aktivitet.

Ud over de primære opholdsrum rummer hytten de nødvendige støttefunktioner i form af toiletter, herunder et handicap toilet og et toilet med adgang udefra, samt et mindre depot, der også vil kunne anvendes som kontor. Funktionerne er indpasset i planløsningen, så de understøtter hverdagen i hytten uden at tage opmærksomheden fra det centrale fællesrum.

Materialer og robusthed

Indvendigt er der lagt vægt på en enkel og robust materialeholdning, som kan tåle den daglige brug, spejderlivet fører med sig. Hytten skal kunne rumme mudrede støvler, våde jakker, grej og aktiviteter, der stiller andre krav til materialerne end i en almindelig bolig. Materialerne skal derfor ikke blot være pæne ved indflytning, men også kunne holde til mange års brug og få en naturlig patina med tiden.

Materialerne er tænkt som en videreførelse af den udvendige arkitektur. De synlige murstensvægge, som kendes fra facaden, føres ind i fællesrummet på de to på langsgående

vægge. Teglen bliver dermed et gennemgående element, der skaber sammenhæng mellem ude og inde og giver det store rum karakter, varme og stoflighed. Den brune mursten tilfører en naturlig tyngde og et levende spil, som står i kontrast til de øvrige, mere enkle overflader.

De øvrige vægge udføres i lyse nuancer, så rummene fremstår åbne og indbydende, og så dagslyset får mulighed for at spille en aktiv rolle i oplevelsen af rummene.

Gulvene tilpasses rummenes forskellige funktioner. I enhedslokalerne er trægulve tænkt som en mulighed, der tilfører varme og en mere hjemlig atmosfære til de rum, hvor spejderne opholder sig i mindre grupper. I køkken og toiletter vælges klinker, som giver slidstærke og rengøringsvenlige overflader, mens fællesrummet efter planen får et slebet og poleret betongulv. Det vil give det store rum et roligt og robust udtryk, der kan tåle mange forskellige aktiviteter og samtidig skabe en fin kontrast til de varme materialer omkring det.

Den endelige materialeholdning er endnu ikke fastlagt, men ambitionen er at holde fast i få, ærlige og holdbare materialer, der passer til bygningens funktion og arkitektoniske idé.

Et hus, der kan bruges

Hytten er ikke tænkt som en bygning, der skal holdes på afstand, men som et hus, der skal bruges. Her må aktiviteterne gerne sætte deres spor, og rummene skal kunne tilpasses spejdernes skiftende behov. Planløsningen giver plads til både det store fællesskab og de mindre grupper, mens forbindelsen til køkkenet og de udvendige opholdsarealer gør det muligt at lade aktiviteterne bevæge sig frit mellem inde og ude.

Målet er at skabe en hytte, hvor arkitekturen ikke står i vejen for spejderlivet, men understøtter det. Et robust og uformelt samlingssted, der kan danne ramme om nye oplevelser, venskaber og fællesskaber – og som, ligesom shelteren, først og fremmest får sin værdi gennem det liv, der leves i den.